

Sygn. akt I ACa 608/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Sędzia:	SA Ewa Popek (spr.)
Protokolant	st.sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt IX GC 4/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie I w zakresie w jakim zasądzone zostały ustawowe odsetki od dnia 3 marca 2011r. do dnia 18 września 2011r.

i umarza postępowanie w tej części;

II. oddala apelację w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 608/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 września 2011 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w L. domagała się zasądzenia od (...) Spółki Akcyjnej w L. kwoty 227.907 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (w tym z tytułu umownego wynagrodzenia za dostarczenie towarów kwoty 214.390,78 zł oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 13.515,26 zł za opóźnienie w zapłacie należności głównej za okres od dnia 2 marca 2011 roku do dnia 26 sierpnia 1011 roku) oraz zasądzenia kosztów procesu.

Pozwana nie uznawała powództwa i wносиła o jego oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, broniła się zarzutem potrącenia.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powództwo (pkt I) oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Na skutek apelacji powódki Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 27 listopada 2012 roku uchylił powyższy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 6 czerwca 2012 roku i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 roku zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 227.906,04 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 214.390,78 zł od dnia 3 marca 2011 roku do dnia zapłaty i od kwoty 13.515,26 zł od dnia 19 września 2011 roku do dnia zapłaty (pkt I) oraz zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 33.609 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał na następujące ustalenia i motywy rozstrzygnięcia.

Strony sporu są przedsiębiorcami. W dniu 31 sierpnia 2010 roku nastąpiło połączenie spółek (...) w L. z (...) Spółką Akcyjną w L. i pozwana jako spółka przejmująca wstąpiła w prawa i obowiązki spółki przejmowanej. Bezspornym jest, iż strony pozostają w stałych stosunkach handlowych, a w 2009 roku zawarły co najmniej kilkanaście umów dostaw towarów.

W dniu 4 stycznia 2010 roku została zawarta między stronami sporu umowa nr (...) na dostawę słupów metalowych i konstrukcji w roku 2010 szczegółowo opisanych w załączniku nr (...) do umowy zgodnego w treści z ofertą nr (...) Strony uzgodniły, że objęte załącznikiem nr (...) towary mogą być przedmiotem zamówień częściowych realizowanych na podstawie zamówień kupującej. Ustalono, że zamówienia częściowe przesyłane faksem na nr (...) będzie się uważać za skutecznie doręczone (...) umowy). Ustalono, że dostawy muszą każdorazowo zostać wykonane w ciągu 10 dni roboczych od daty przedstawienia przez zamawiającego każdorazowego zamówienia częściowego chyba, że zamawiający określi inny dłuższy termin. Zamówienia będą realizowane do wyczerpania kwoty określonej w (...) tj. do kwoty 292 724,97 zł (...) umowy). (...) umowy dawał zamawiającemu prawo do zmniejszenia lub zwiększenia ilości jednostkowych przedmiotu zamówienia. (...) umowy określał wynagrodzenie powódki i obejmował zamówienie rzeczy u producentów i ich transport we wskazane miejsca oraz ceny rzeczy. W (...) umowy określono kary umowne za opóźnienie w każdorazowym dostarczeniu zamówionych artykułów zamówienia częściowego.

W dniu 22 lutego 2010 roku strony zawarły umowę nr (...) na dostawę złączy kablowych, szafek pomiarowych i rozdzielni w roku 2010 szczegółowo określonych w załączniku nr (...) do umowy. Strony uzgodniły, że objęte załącznikiem nr (...) towary mogą być przedmiotem zamówień częściowych realizowanych na podstawie zamówień kupującego. Ustalono, że zamówienia częściowe przesyłane faksem na nr (...) będzie się uważać za skutecznie doręczone (...) umowy). Ustalono, że dostawy muszą każdorazowo zostać wykonane w ciągu 10 dni roboczych od daty przedstawienia przez zamawiającego każdorazowego zamówienia częściowego chyba, że zamawiający określi inny dłuższy termin (...) umowy). Zamówienia będą realizowane do wyczerpania kwoty określonej w (...) (...) tj. do kwoty 1 279 573,82 zł (...) umowy). (...) umowy dawał zamawiającemu prawo do zmniejszenia lub zwiększenia ilości jednostkowych przedmiotu zamówienia. (...) umowy określał wynagrodzenie powoda i obejmował zamówienie rzeczy u producentów i ich transport we wskazane miejsca oraz ceny rzeczy. W (...) umowy określono kary umowne za opóźnienie w każdorazowym dostarczeniu zamówionych artykułów zamówienia częściowego.

Powódka w pozwie twierdziła, że dostarczyła zamówiony towar pozwanej i wystawiła fakturę VAT FV (...) na kwotę 214.390,78 zł, z której należność objęta została żądaniem pozwu w niniejszej sprawie. Na fakturze widnieje potwierdzenie odbioru przez pozwaną wymienionego w niej towaru. Pismem z dnia 25 lutego 2010 roku, doręczonym powódce w dniu 4 marca 2011 roku, pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności, przedstawiając do potrącenia z wierzytelnością powódki w kwocie 318.358,51 zł z tytułu wynagrodzenia za dostawę materiałów, własną wierzytelność w kwocie 388.000 zł z tytułu kar umownych za opóźnienie powódki w zrealizowaniu zamówień pozwanego wynikających z obu powołanych umów tj. nr (...) i (...). Po wezwaniu do zapłaty wystosowanym przez powódkę przed sporem pozwana w piśmie z dnia 15 września 2011 roku potwierdziła powołane oświadczenie o potrąceniu.

Sąd Okręgowy podniósł, że złożenie oświadczenia o potrąceniu jest równoznaczne z uznaniem istnienia wymagalnego roszczenia adresata oświadczenia, które zgodnie z wolą składającego oświadczenie o potrąceniu ma ulec potrąceniu z jego wierzytelnością (art. 60 k.c. w zw. z art. 498 § 1 k.c.). Stosownie bowiem do art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Istnienie wierzytelności powódki w dacie złożenia przez pozwaną oświadczenia o potrąceniu wzajemnych wierzytelności nie może budzić w związku z tym wątpliwości, tym bardziej, że pozwana nie kwestionowała, ani otrzymania towaru wymienionego w fakturze dołączonej do pozwu, ani treści samej faktury. Zatem istota sporu sprowadzała się do rozpoznania zarzutu potrącenia. W tym zakresie – stosownie do ogólnej reguły dowodowej zawartej w art. 6 k.c. – ciężar udowodnienia istnienia roszczeń zgłoszonych do potrącenia spoczywa na pozwanej.

Sąd Okręgowy wskazał, że pozwana objęła oświadczeniem o potrąceniu wzajemnych wierzytelności z dnia 25 lutego 2010 roku następujące roszczenia:

1. Roszczenie w kwocie 12.500 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...)z dnia 2 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 2 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku. Zamówienie dotyczy następujących rzeczy: słupa (...) 3. szt., fundamentu (...) 3. szt. oraz elementów śrubowych do (...) 3. szt. Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 27 września 2010 roku dotyczy: 3. szt. elementów śrubowych do (...) ((...)), 3. szt. słupów (...) sześciokątnych

z nową stopą oraz 3. szt. fundamentów (...) (...) ((...)). Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową – tj. w formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na rzeczy dostarczone zgodnie z umową. Zeznania świadków M. K. i M. M. oraz reprezentanta strony powodowej D. K. potwierdzają, że takie uzgodnienia były konieczne, bowiem producenci tego wymagali,

a uzgodnienia takie trwały zwykle około tygodnia. Konieczność dokonywania takich uzgodnień nie może być kwestionowana w świetle zasad doświadczenia życiowego

i praktyki obrotu gospodarczego, a zeznania te potwierdzają pisma dotyczące uzgodnień czynionych przez powoda z firmą (...) (k. 225-226) oraz (...) (k. 227-230). Pozwana nie wykazała też by zamówienie dotyczyło umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku wymienionej w nocie odsetkowej. Załącznik nr (...) do (...) stanowiący część powołanej umowy nie zawiera elementów śrubowych do (...) ((...)) oraz fundamentów (...) (...) ((...)). Z faktury zresztą wynika, że chodzi o nową stopę słupa. W pozycji (...) załącznika nr (...) wymieniony jest słup parkowy, sześciokątny stalowy (...) (...). Jednakże pozwana winna była udowodnić, wobec zarzutu powódki, że zamówienie było zrealizowane na podstawie powołanej umowy, mimo objęcia nim nowej stopy słupa. Z zeznań D. K. wynika, że powódka realizowała często dostawy dla pozwanej nie będące efektem podpisanych przez strony umów.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 12.500 zł, nie istnieje, skoro pozwana nie wykazała, by zamówienie dotyczyło powołanej umowy. A nadto nie wykazała by zaistniał skutek doręczenia zamówienia (sprecyzowanego ostatecznie w sposób wskazany w fakturze) dający między innymi podstawę do naliczania kar umownych. Taki skutek przewidziany był wyłącznie dla zamówienia dokonanego faksem na numer (...). Takie bowiem postanowienie strony przyjęły

w ramach swobody kontraktowej stron (art. 353⁽¹⁾ k.c.) nadając skutek doręczenia wyłącznie pismom nadanym w ten sposób.

Wobec różnicy pomiędzy rzeczami wymienionymi w powołanym zamówieniu, a wyspecyfikowanymi w fakturze i dostarczonymi, oczywistym jest, że strony dokonać musiały dalszych uzgodnień co do szczegółów zamówienia. Tymczasem dla wyliczenia kary umownej pozwana przyjęła datę wysłania drogą elektroniczną pierwszego zamówienia, a za datę realizacji datę wystawienia faktury. Mimo zarzutu powódki, pozwana nie udowodniła swojego twierdzenia, że data faktury była jednocześnie datą dostawy.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 12.500 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

2. Roszczenie w kwocie 22.500 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...) z dnia 2 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 2 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku. Zamówienie wymienia następujące rzeczy: słup typu (...) S- (...) 5. szt., fundament z kompletem mocującym 5. szt. oraz wysięgnik dł. 1 m 5. szt. Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 5 października 2010 roku dotyczy: 5. szt. elementów śrubowych do (...) ((...)), 5. szt. słupów (...) (...)

z aluminiową stopą (...) ((...)) oraz 5. szt. wysięgników(...) do (...) ((...)). Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia. Jest to naturalne i potwierdzają taką praktykę zeznania świadków M. K., M. M. oraz przesłuchanego za powódkę D. K.. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową

– tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na rzeczy dostarczone zgodnie z umową. Pozwana nie wykazała też by zamówienie dotyczyło umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku wymienionej w nocie odsetkowej. Załącznik nr (...) do (...) stanowiący część powołanej umowy zawiera w poz. (...) wysięgniki jednoramienne, ale o innym oznaczeniu niż w zamówieniu oraz o jeszcze innym oznaczeniu niż w fakturze. Nie sposób też zindywidualizować kompletu śrubowego w pozycji „Inne materiały” powołanego załącznika. W pozycji (...) załącznika nr (...) do umowy wymieniony jest słup uliczny, rurowy, wysięgnikowy aluminiowy (...) (...) SRwAL na fundamencie o rozstawie śrub (...) mm. Jednakże pozwana, nie przedstawiła, mimo zarzutu, nawet zamówienia na te słupy, które można uznać za skutecznie doręczone w myśl powołanych postanowień umowy. Złożenie zamówienia w drodze elektronicznej powodowało wprawdzie podjęcie przez powódkę działań zmierzających do ustalenia w rozmowach z pozwaną wszystkich istotnych elementów zamówienia (parametrów technicznych rzeczy) oraz złożenia zamówienia u producenta, to jednak w stosunkach wewnętrznych między stronami nie miało skutku doręczenia. Także w zakresie przyjęcia początkowej daty realizacji zamówienia.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 22.500 zł, nie istnieje, skoro pozwana nie wykazała by zamówienie w całości dotyczyło powołanej umowy i by skutecznie złożyła zamówienie drogą faksową, mającą umowne skutki doręczenia.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 22.500 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

3. Roszczenie w kwocie 11.250 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...) z dnia 3 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 3 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku. Zamówienie wymienia następujące rzeczy: uchwyt (...) na słup wirowy 20. szt. i uchwyt (...) na słup wirowy 20. szt. Wystawiona przez powoda faktura VAT nr (...) z dnia 29 września 2010 roku dotyczy: 20. szt. aluminiowych uchwytów (...) słupa (...) ((...)) oraz 20. szt. aluminiowych uchwytów (...) na taśmę (...) ((...)). Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia, precyzujących przedmiot zamówienia. Jest to naturalne, zgodne z zasadami obrotu i potwierdzone zeznaniami świadków M. K., M. M. oraz przesłuchanego za powódkę D. K.. Pozwana nie przedłożyła nadto żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie drogą faksową – tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na rzeczy dostarczone zgodnie z umową. Pozwana nie wykazała też by zamówienie dotyczyło umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku wymienionej w nocie odsetkowej. Załącznik nr(...)do (...) stanowiący część powołanej umowy zawiera w poz. (...)oraz (...) różnego rodzaju uchwyty, ale o innych oznaczeniach niż w zamówieniu oraz o jeszcze innym oznaczeniu niż w fakturze. Stwierdzić zatem należy, że pozwana, mimo zarzutu powódki, że zamówienie nie dotyczyło umowy, twierdzeń swoich nie udowodniła. Nadto wysyłka towaru nastąpiła na adres (...) P. już w dniu 8 września 2010 roku. List przewozowy nie zawiera wprawdzie potwierdzenia odbioru przesyłki, niemniej jednak nie jest prawdopodobne by przesyłka kurierska nadana w dniu 8 września 2010 roku doręczona byłaby adresatowi dopiero w dniu 29 września 2010 roku.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 11.250 zł nie istnieje.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 11.250 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

4. Roszczenie w kwocie 68.750 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...) z dnia 10 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 10 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku. Zamówienie wymienia następujące rzeczy: słup parkowy stalowy 6,5 m(czarny, wkopywany bezpośrednio do ziemi) 6. szt., 1. sztukę słupa oświetleniowego ośmiokątnego stalowego 9 m, prod. V. (rozstaw otworów w podstawie 300x300, bez fundamentu) oraz wysięgnik (...) 30. szt. Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 21 października 2010 roku dotyczy wyłącznie 6. szt. słupa parkowego 6,5 m. Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia polegającej na rezygnacji z części rzeczy. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową – tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na rzeczy dostarczone zgodnie z umową tj. na wymieniony w poz. (...) słup parkowy, rurowy, stalowy 6,5 m, czarny, malowany, wkopywany bezpośrednio do ziemi w ilości 6. sztuk. Do czasu sprecyzowania zamówienia powódka nie mogła zamawiać u producentów żadnej z rzeczy objętych zamówieniem, bowiem pozwana mogła w każdej chwili skutecznie (tj. bez ponoszenia odpowiedzialności) zmienić decyzję. Sama pozwana wymagała, by na każde zamówienie wystawiana była osobna faktura. Zatem brak w fakturze innych zamówionych elementów potwierdza zmianę stanowiska pozwanej w przedmiocie zakresu zamówienia.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 68.750 zł nie istnieje.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 68.750 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

5. Roszczenie w kwocie 21.250 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...) z dnia 2 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 10 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 4 stycznia 2010 roku. Zamówienie wymienia następujące rzeczy: poprzecznik (...) 50. szt., poprzecznik (...) 10. szt., poprzecznik (...) 3. szt., poprzecznik (...) 4 5. szt., konstrukcję (...) 10. szt., konstrukcję (...) 5. szt., klin wierzchołkowy (...) 10. szt. oraz śrubę hakową (...) (nie więcej niż 50 szt. w opakowaniu) 500. szt. Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 13 października 2010 roku dotyczy wyłącznie 3. szt. poprzecznika (...). Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia poprzez jego znaczne zmniejszenie (taką praktykę potwierdzają zeznania świadków M. K., M. M. oraz przesłuchanego za powódkę D. K.). Aktualne w tym zakresie są też wywody Sądu zamieszczone w odniesieniu do roszczenia wymienionego w punkcie 4 uzasadnienia. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową - tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na 3 sztuki poprzecznika (...). P. te wymienione są w poz. (...) powołanego załącznika do umowy, jednakże powódka, bez ponoszenia ryzyka, nie mogła zamówić u producenta żadnej części do czasu sprecyzowania zamówienia przez pozwaną.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 21.250 zł nie istnieje.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 21.250 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

6. Roszczenie w kwocie 4.000 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia z dnia 6 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 6 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 22 lutego 2010 roku. Zamówienie dotyczy następujących rzeczy: tabliczki słupowej (...) z zabezpieczeniami typu (...) 35. szt., złącza (...) (...) 3 szt. dla (...) B. oraz szafki oświetlenia drogowego (...) (...) stycznik (...) na słup (...) 4. szt. Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 9 września 2010 roku dotyczy:

3 szt. szafki licznikowej (...). Zamówienie zatem nie jest tożsame z fakturą, co oznacza, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia. Szafki oświetlenia drogowego (poz. (...) załącznika nr (...) do umowy nr (...)) nie są tożsame z szafkami licznikowymi (poz. (...) załącznika). Zamówienie nie dotyczy umowy nr (...) z dnia 22 lutego 2010 roku. Ubocznie już tylko należy dodać, że pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową na numer (...) – tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia (...) umowy) – złożyła zamówienie na rzeczy dostarczone przez powódkę wymienione w powołanej fakturze.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 4.000 zł nie istnieje.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 4.000 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

7. Roszczenie w kwocie 184.000 zł z tytułu kary umownej za nieterminową dostawę materiałów z zamówienia nr (...) z dnia 2 września 2010 roku.

Zamówienie zostało złożone przez pozwaną drogą elektroniczną. Wiadomość została wysłana w dniu 20 września 2010 roku. Zamówienie nie odwołuje się do powołanej umowy nr (...) z dnia 22 lutego 2010 roku. Zamówienie wśród wielu pozycji zawiera w ostatniej pozycji zapis o przeznaczonej dla (...) L. Miasto, szafki oświetlenia drogowego z fundamentem, mającej 6 obwodów, w obudowie J. M. i zgodną ze specyfikacją Złącza kablowe i pomiarowe, rozdzielnie, poz. nr (...). Wystawiona przez powódkę faktura VAT nr (...) z dnia 26 listopada 2010 roku dotyczy jednej szafki oświetlenia drogowego (...) W pozycji (...) załącznika nr (...) do powołanej umowy wymieniono szafkę sterowania oświetleniem drogowym typu (...) z fundamentem, ale ośmioobwodową. Ocenione jako niewiarygodne zeznania świadka J. K. usiłującego wmówić Sądowi, że szafki ośmioobwodowe i sześciobwodowe to te same szafki, potwierdzają stanowisko Sądu. Stanowisko Sądu znajduje też potwierdzenie w powołanej korespondencji powódki

z firmą (...) (k. 226-227), z której wynika nie tylko długi czas uzgodnień i wyprodukowania takiej szafki na specjalne zamówienie, ale też to, że szafka sześćoobwodowa wykazuje znaczne różnice w stosunku do szafki ośmio i dziesięcioobwodowej. Zamówienie zatem nie jest tożsame z powołanym załącznikiem do umowy oraz z powołaną fakturą. Zamówienie dotyczy bowiem szafki sześćoobwodowej i to z obudową J. M.. Oznacza to, że między stronami musiało dojść do dalszych uzgodnień, co do treści zamówienia. Taką naturalną w obrocie praktykę potwierdzają świadkowie M. K., M. M. oraz przesłuchanego za powódkę D. K.. Pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu na okoliczność w jakiej dacie i to drogą faksową

– tj. formie przewidzianej umową dla przyjęcia skutku doręczenia – złożyła ostateczne zamówienie na szafkę oświetlenia drogowego, po uzgodnieniu wszystkich parametrów technicznych oraz odpowiadającą specyfikacji z faktury powódki.

Wskazana zatem w nocie księgowej nr (...) z dnia 22 lutego 2011 roku podstawa naliczenia kary umownej w kwocie 184.000 zł, nie istnieje.

Sąd Okręgowy uznał zatem zgłoszone do potrącenia roszczenie w kwocie 184.000 zł za nieudowodnione (art. 6 k.c.).

Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne na podstawie dowodów z dokumentów i osobowych powołanych w uzasadnieniu.

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne dowody z dokumentów prywatnych wymienionych w uzasadnieniu, oceniając je przy uwzględnieniu treści art. 245 k.p.c. Forma i treść dokumentów nie była przez strony kwestionowana i nie budziła też zastrzeżeń Sądu. Na żadnej z faktur nie ma pokwitowania odbioru towaru przez pozwaną, co nie pozwala na przyjęcie tezy pozwanej, że daty faktur pokrywały się w spornych przypadkach z datami realizacji zamówień.

Sąd Okręgowy nie obdarzył wiarą zeznań świadka K. K.

(k. 207-210) w zakresie, w jakim świadek stwierdził, że zaproponował dostawcy formę składania zamówień drogą elektroniczną, powódka się na to zgodziła i nigdy tej formy nie kwestionowała. Świadek nie był bowiem upoważniony do zawierania bądź zmiany umów, nie uzyskał też zgody pozwanej reprezentowanej przez pełnomocnika umocowanego do takich działań. W ocenie Sądu świadek przyjął taki sposób postępowania z sobie tylko wiadomych względów nie bacząc na zapisy umowy i jako pracownik pozwanej składał zeznania takiej treści, by bronić interesów swojego pracodawcy, a tym samym chronić się przed skutkami ewentualnej odpowiedzialności wobec pracodawcy, a w przypadku wygaśnięcia

w skutek upływu terminów prawem pracy przewidzianych konsekwencji, innych pozaprawnych konsekwencji. Dla Sądu wiążąca była treść umowy. Co do tego, która z dostarczonych rzeczy zgodna jest z załącznikami do umów, Sąd uznał za niewiarygodne zeznania tego świadka. Sąd bowiem przyjął zapisy z dokumentów prywatnych, których treść nie była kwestionowana. Nie kierował się zaś zeznaniami świadka, które pozostają w części w sprzeczności z dowodami z dokumentów. Trudno też wymagać od świadka, by pamiętał wydarzenia sprzed dwóch lat, a dotyczące codziennych rutynowych czynności leżących w zakresie obowiązków służbowych świadka. Świadek zeznając, że słup (...) wymieniony w fakturze nr (...) jest tożsamy ze słupem z zamówienia nr (...) całkowicie pomija kwestię nowej stopy słupa. Wobec rozbieżności pomiędzy zamówieniem nr 101, a fakturą VAT nr (...) w zakresie specyfiki słupa (...), zeznanie świadka twierdzącego, że to ten sam słup jest gołosłowne, nie poparte żadnym rzeczowym argumentem. To samo dotyczy oceny zeznań świadka odnoszącymi się do uchwytów wymienionych w zamówieniu nr (...) oraz fakturze VAT FV (...). Przy tym specyfikacja w poz. (...), wbrew zeznaniom świadka, nie obejmuje wysięgników z powołanej faktury. W tym zakresie Sąd w swoich ustaleniach poprzestał zatem na dowodach z dokumentów. Nie jest dla Sądu miarodajne stwierdzenie świadka, że magazynier bez faktury nigdy nie przyjmował towaru. Nie dotyczy to bowiem przypadków, gdy towar przesyłany był bezpośrednio od producenta do pozwanej lub we wskazane miejsce. Co do towaru przeznaczonego do magazynu pozwanej, to nieuwzględnianie dokumentów Wz potwierdził D. K. – przesłuchany w imieniu powódki w trybie art. 299 k.p.c. Brak faktury nie mógł oczywiście oznaczać nieprzyjęcia towaru do magazynu,

a jedynie niezaksięgowanie towaru. Oczywistym jest bowiem, że refakturowanie dostaw przez powódkę następować musiało z opóźnieniem wynikającym

z oczekiwania na fakturę wysyłaną przez producentów do powódki bezpośrednio, niezależnie od tego czy towar był przesyłany bezpośrednio do magazynu pozwanej czy w inne wskazane przez pozwaną zamówieniu miejsce. Faktura producenta kierowana była w takim przypadku bezpośrednio do powódki. Nie są istotne zeznania świadka co do kwestii zwracania się przez powódkę o wydłużanie terminu na realizację zamówień. W sporze taki zarzut nie jest podnoszony. Istotnym jest tylko ustalenie terminów ostatecznych uzgodnień stron co do zamawianych rzeczy. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie są również istotne dla rozpoznania sprawy.

Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka J. K. (k.204-207) za niewiarygodne w części, w której świadek usiłował wmówić Sądowi, że szafki sześciobwodowe są szafkami ośmioobwodowymi, tylko mającymi dwa obwody w rezerwie. Próba wprowadzenia Sądu w błąd jest wręcz oburzająca. Nawet dla osoby nie będącej fachowcem określenia sześciobwodowy i ośmioobwodowy są różne. Stanowisko Sądu potwierdza też powołane pismo firmy (...) (k. 225) dotyczące uzgodnień w dostawie skrzynek i omawiające różnice w budowie skrzynek. Świadek zeznając pominął przy tym kwestię specjalnej obudowy szafki. Takie oczywiście czysto abstrakcyjne i nielogiczne wywody wynikają – w ocenie Sądu – z obawy o negatywny wynik procesu dla pozwanej i ewentualne skutki z tego płynące dla świadka jako pracownika pozwanej. Przeczą nadto treści dokumentów z k. 78 i 79 (dot. kary umownej w kwocie 184.000 zł). W tym kontekście Sąd oceniał również zeznania w zakresie dotyczącym oceny dokumentów z k. 75 i 77 (dot. kary umownej w kwocie 4.000 zł). Złącze z pozycji drugiej zamówienia nie jest wymienione w fakturze VAT nr (...). Nie mogło zatem dojść do opóźnienia w dostawie złącza, a w każdym razie nie wynika to z przedłożonych dokumentów. Świadek zeznał, że wyliczaniem kar umownych zajmowała się księgowość na wniosek wydziału zaopatrzenia, w którym pracował. Co do roszczenia o karę umowną w kwocie 184.000 zł, to świadek przyznał, że termin realizacji zamówienia wynikał z faktury. Twierdzenia tego nie można uznać za niewiarygodne. Przeciwnie. Potwierdza to nota księgowy nr (...) odwołująca się do daty wystawienia faktury przez powódkę. Nie mniej jednak ponieważ miejscem dostarczenia szafki był(...) L. Miasto (nie pozwana), to refaktura dla pozwanej wystawiona musiała być przez powódkę później niż dostawa, co potwierdza zarzuty powódki co do błędnego przyjmowania terminów realizacji dostaw na podstawie faktur. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie były istotne dla sprawy.

Sąd Okręgowy podniósł, że świadkowie K. K. i J. K. potwierdzili, – co jest bardzo istotne dla sprawy - że pozwana w praktyce wykonywania umów, o które chodzi w sporze, samowolnie zaniechała wysyłania zamówień drogą faksową na wskazany w umowach numer faksu powódki.

Sąd Okręgowy wskazał, że zeznania świadka R. R. (k.239-240) nic istotnego do sprawy nie wniosły. Świadek bowiem dokonywał jedynie wyliczenia kar, nie badał ich zasadności, nie brał udziału w procedurze zamawiania materiałów. Świadek zajmował się jedynie weryfikacją kar pod względem księgowym.

Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania świadka M. K. (k. 415-417). Świadek ten przyjmował zamówienia od pozwanej telefonicznie i e-mailowo. Zamówienia wymagały doprecyzowania, żądali tego także producenci, do których trafiały zamówienia redagowane przez powódkę. Procedura uzgadniania była wieloetapowa i wymagała kontaktów z pozwaną i producentami. Niektóre zamówienia były nietypowe. Dotyczyły na przykład zamówień na rzeczy, które wycofane już były z bieżącej produkcji. Pozwana musiała też sprecyzować, czy potrzebuje do słupów fundamenty czy nie. To zeznanie w tej części jest racjonalne i logiczne, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Również zeznanie świadka w zakresie dotyczącym bezpośredniego wysyłania towarów przez producentów w miejsca wskazane przez pozwaną oraz obieg dokumentacji z tym związanej są racjonalne i rzetelne. Istotne jest też, że pozwana w trakcie realizacji umów nie zgłaszała żadnych roszczeń z tytułu opóźnień w dostawach. Zeznania te korelują z dowodami z dokumentów oraz zeznaniami świadka M. M. oraz reprezentanta powoda D. K..

Sąd Okręgowy uznał zeznania świadka M. M. (k. 417) za wiarygodne w części opisującej obieg dokumentów przy dostawach realizowanych bezpośrednio od producentów do pozwanej oraz opóźnione wysyłanie dokumentów szczególnie w przypadku realizowania zamówień na rzeczy służące pozwanej do usuwania awarii. Zeznania świadka

pokrywają się z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka M. K. oraz reprezentanta strony powodowej D. K. i dowodami z dokumentów; są logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd Okręgowy uznał również za wiarygodne złożone za stronę powodową zeznania jej reprezentanta D. K. (k. 258-259 oraz 426-429). D. K. potwierdził, że w umowach wybrano wyłącznie formę faksową dla składania zamówień prawdopodobnie po to by uniknąć wątpliwości o do dat złożenia zamówień i ich treści. Wszystkie umowy stron taką formę przewidywały.

W przypadku spornych umów zamówienia nie były składane w tym trybie. Zamówienia musiały być sprecyzowane co do przedmiotu i ceny, a rozmowy i negocjacje powódka prowadziła z producentami i pozwaną. Doprecyzowanie zamówień drogą telefoniczną trwało zwykle około tygodnia. Były też rozbieżności pomiędzy datami wystawienia faktur przez powódkę dla pozwanej, a datami dostaw. Zeznania te są spójne, logiczne, odpowiadają zasadom doświadczenia życiowego i praktykom stosowanym w obrocie gospodarczym. Są przy tym logicznym uzupełnieniem dowodów uznanych za wiarygodne.

Sąd Okręgowy zauważył, że dołączone do pisma procesowego pełnomocnika powódki z dnia 4 listopada 2012 roku (k. 102-122) dowody w postaci faktury VAT nr (...) z dnia 27 listopada 2010 roku (k. 127) oraz dokumentu Wz z dnia 7 października 2010 roku (k. 128) nie dotyczą sprawy. Numer faktury zbieżny jest wprawdzie z fakturą znajdującą się na k. 70 akt, to jednak inna jest data obu faktur i ich przedmiot. Załączony Wz dotyczy zaś znajdującej się na k. 127 faktury.

Podsumowując, Sąd Okręgowy podniósł, że wobec nieudowodnienia przez pozwaną zgłoszonych do potrącenia roszczeń, za bezskuteczne uznać należało oświadczenie o potrąceniu zawarte w piśmie z dnia 25 lutego 2010 roku. W konsekwencji powództwo należało uwzględnić na podstawie (...) powołanych umów oraz art. 482 § 1 k.c., zaś w zakresie odsetek na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od powyższego wyrok wniosła pozwana, zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

I. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny (dokonanie oceny sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz treścią dowodów, a także niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego) dowodów dotyczących złożenia i realizacji zamówień nr 99, 101, 103, 107, 108, zamówień z 6 września 2010 roku i 20 października 2010 roku, co miało wpływ na wynik sprawy, bowiem doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, że pozwana nie udowodniła roszczenia o zapłatę kary umownej za zwłokę w realizacji wymienionych zamówień (pkt 1-7);

II. naruszenie prawa materialnego - art. 65 § 2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni umowy nr (...) (§ 1 ust. 5 umowy) i umowy nr (...) (§ 1 ust. 5 umowy) sprzecznej ze zgodnym zamiarem stron i celem umów:

III. naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie (ponad żądanie) od pozwanej na rzecz powódki odsetek ustawowych od kwoty 214.390,78 zł nie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu, ale od dnia 3 marca 2011 roku do dnia zapłaty.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku tak, aby rozstrzygnięcie nie wykraczało poza żądanie pozwu oraz zasądzenie kosztów procesu. Pozwana wniosła również o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka w odpowiedzi wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje: apelacja pozwanej jest zasadna jedynie w niewielkim zakresie, to jest w części w jakiej odnosi się do daty początkowej wymagalności ustawowych odsetek od kwoty 214.390,78 zł od dnia 3 marca 2011 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. W pozostałej części apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (sformułowane w pkt I pkt 1-7) apelacji są nieuzasadnione.

Nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, by podzielić zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. Ocena dowodów odpowiada regułom wskazanym w powołanym przepisie, a więc jest wyczerpująca, wszechstronna, szczegółowa i swobodna. Nie uchybia zasadom logiki i doświadczenia życiowego.

Zasada swobodnej oceny dowodów określona przepisem art. 233 § 1 k.p.c. wyraża się w jej ocenie według własnego przekonania Sądu, opartego na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych środków dowodowych,

a mających znaczenie dla ich mocy dowodowej i wiarygodności. Wszystkim wskazanym wyżej kryteriom odpowiada - zdaniem Sądu Apelacyjnego - ocena dokonana przez Sąd I instancji. Także ocena dowodów osobowych, dokonana została w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny. Wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione. Ich ocena nie ogranicza się do tylko niektórych przesłanek, lecz opiera się na zestawieniu treści ich zeznań z pozostałymi, przeciwnymi dowodami naświetlającymi okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w sposób odmienny. Zwraca też uwagę na wszystkie okoliczności towarzyszące przeprowadzaniu poszczególnych dowodów,

a mające znaczenie dla ich mocy i wiarygodności. W oparciu o rozważenie wynikłych sprzeczności oraz zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego doprowadziła ona Sąd Okręgowy do dokonania prawidłowego wyboru. Nie można też zarzucić, by Sąd Okręgowy na tle przeprowadzonych dowodów budował wnioski, które z nich nie wynikają lub też dokonał oceny poszczególnych dowodów w oderwaniu od pozostałego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy szczegółowo przeanalizował dowody z dokumentów oraz zeznania świadków K. K., J. K., M. K., M. M.

i przesłuchanego w trybie art. 299 k.p.c. w imieniu strony powodowej D. K.. Sąd Okręgowy słusznie poddał przede wszystkim ocenie dowody

z dokumentów w postaci dwóch umów z załącznikami, zamówień, faktur, not księgowych, korespondencji prowadzonej drogą elektroniczną przez pracowników stron z k. 45-80, 127- 155, pism producentów z k. 225-229. Analizując te dokumenty w powiązaniu z zeznaniami świadków Sąd Okręgowy doszedł do słusznych wniosków, że treść poszczególnych zamówień nie była tożsama

z fakturami, które miały dotyczyć tych zamówień. Sąd Okręgowy wyczerpująco wymienił różnice pomiędzy poszczególnymi zamówieniami i fakturami, dochodząc do prawidłowych wniosków, że: 1) zamówienia nie odwoływały się do umowy;

2) zamówienia nie są tożsame z wystawionymi następnie fakturami; 3) pozwana nie wykazała w jakiej dacie zamówienia przesłane pocztą elektroniczną dotarły do adresata; 4) brak precyzyjnego oznaczenia rzeczy wymienionych w zamówieniach skutkowało dalszymi uzgodnieniami pomiędzy pracownikami stron co do treści zamówienia. Sąd Okręgowy doszedł także do trafnych wniosków, że nie można przyjąć, że daty wystawienia faktur pokrywały się z datami realizacji zamówień. Sąd Okręgowy po wnikliwej i szczegółowej analizie zeznań świadków K. K. i J. K. doszedł do prawidłowych wniosków, że ich zeznania nie były wiarygodne (K. K. w całości, a J. K. we wskazanej w uzasadnieniu części). Sąd Apelacyjny podziela

w całości obszerne i wyczerpujące argumenty przemawiające za taką oceną tych dowodów osobowych oraz dowodów z dokumentów, a wobec przytoczenia ich

w całości w części wstępnej niniejszego uzasadnienia nie ma potrzeby ich powtarzania. Podnoszone w apelacji twierdzenia (w szczególności cytowane fragmenty zeznań D. K. oraz okoliczność, że powód nie kwestionował, że przyjmował i realizował zamówienia składane drogą elektroniczną) nie mogą świadczyć o tym, że ocena dowodów osobowych dokonana przez Sąd Okręgowy jest nieprawidłowa w świetle zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzut naruszenia art. 65 § 2 k.c. nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem pozwanej Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni postanowień umów nr (...), ponieważ przyjął, że pozwana mogła składać zamówienia wyłącznie przy wykorzystaniu faksu na wskazany numer. Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdza takiej tezy. Jak wynika z ustaleń pracownicy pozwanej dokonywali zamówień drogą elektroniczną. Sąd Okręgowy brał pod uwagę taki sposób składania zamówień (jak również doprecyzowywania zamówienia drogą telefoniczną), jednakże nie zajmował stanowiska, że taka droga składania zamówień nie była dopuszczalna w świetle (...) umów. Sąd Okręgowy przyjął natomiast, że zgodnie z (...) obu umów skutek prawidłowego doręczenia zamówienia strony wiązały z datą wysłania faksu na wskazany numer. Od daty wysłania faksu należało liczyć początek biegu terminu na realizację poszczególnych dostaw. Sąd Okręgowy zajmując takie stanowisko dokonał prawidłowej wykładni (...) obu umów. Okoliczność, że w praktyce pracownicy pozwanej przesyłali zamówienia drogą elektroniczną, a zamówienia te były realizowane, nie świadczy o tym, że strony umowy zmieniły postanowienia zawarte w (...) umów. Z zeznań świadka D. K. wynika, że taka praktyka została uzgodniona przez pracowników stron, a nie przez osoby uprawnione do reprezentacji obu spółek. Forma faksu była zaś jedyną formą, z którą zgodnie z (...) umów strony łączyły skutek doręczenia. Wszelkie inne formy złożenia zamówienia nie dają podstawy do ustalenia daty rozpoczęcia biegu terminu do realizowania zamówienia jako podstawy do przyjęcia nienależnego wykonania umowy. Daty widniejące na wydrukach wiadomości przesyłanych drogą elektroniczną (e-mail) nie mogą być datami, od których należy liczyć początkowy bieg terminu realizacji poszczególnych zamówień. Pomijając okoliczność, że wydruki wiadomości e-mail nie zawierają podpisu (nie mogą być zatem uznane za dokument), to osoby uprawnione do reprezentacji spółek nie dokonywały ustaleń, na jaki adres poczty elektronicznej miałyby być wysyłane wiadomości oraz w jakiej dacie miałyby być uznawane za skutecznie doręczone. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy słusznie uznał, że pozwana nie udowodniła twierdzeń dotyczących chwili złożenia zamówień (a zatem terminu początkowego, od którego uprawniona była do naliczania kar umownych).

Sąd Okręgowy prawidłowo także uznał, że pozwana nie wykazała daty spełnienia świadczenia przez powódkę. Z (...) umów wynika, że dostawa towarów miała być potwierdzona dowodem dostawy podpisanym przez upoważnionych przedstawicieli obu stron. Dowód dostawy miał stanowić podstawę wystawienia faktury VAT (k.46, 54v). Strony zawierając obie umowy przewidywały zatem, że dostarczenie towaru nastąpi przed wystawieniem faktur.

W okolicznościach sprawy wystawienie faktur było czynnością o charakterze techniczno-rachunkowym i daty wystawienia faktur nie mogą być automatycznie wiązane z datą dostawy. Z wiarygodnych zeznań świadka M. K. wynika, że pracownicy pozwanej nie podpisywali dowodów dostawy, a faktury były wystawiane po dostarczeniu pozwanej towaru. Sąd Okręgowy po szczegółowej analizie dowodów z dokumentów i osobowych doszedł do trafnych wniosków, że daty wystawienia faktury nie były datami realizacji zamówień (dostawy towarów) Sąd Apelacyjny podzielił w całości takie ustalenia i wnioski Sądu Okręgowego.

Zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. jest uzasadniony.

Zgodnie z art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie.

W pozwie wniesionym w dniu 19 września 2011 roku powódka wносиła o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w L. kwoty 227.907 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (w tym z tytułu umownego wynagrodzenia za dostarczenie towarów kwoty 214.390,78 zł oraz skapitalizowanych odsetek w kwocie 13.515,26 zł za opóźnienie w zapłacie należności głównej za okres od dnia 2 marca 2011 roku do dnia 26 sierpnia 2011 roku). Sąd Okręgowy uwzględniając powództwo w punkcie I zaskarżonego wyroku zasądził od (...) Spółki Akcyjnej w L. na rzecz (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w L. kwotę 227.906,04 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 214.390,78 zł od dnia 3 marca 2011 roku do dnia zapłaty od kwoty 13.515,26 zł od dnia 19 września 2011 roku (wniesienia pozwu) do dnia zapłaty. Sąd Okręgowy zasądził ustawowe odsetki od kwoty 214.390,78 zł od dnia 3 marca 2011 roku do dnia 18 września 2011 roku (czyli za okres poprzedzający wniesienie pozwu) orzekł ponad żądanie. Wobec tego Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w zakresie w jakim zasądzone zostały ustawowe odsetki od dnia 3 marca 2011 roku do dnia 18 września 2011 roku

i umorzył postępowanie w tej części.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i rozważania, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., oddalił apelację pozwaną w pozostałej (przeważającej) części jako bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny postanowił mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz art. 100 zd. 2 k.p.c.,

w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja pozwanego została uwzględniona jedynie w niewielkim zakresie. Powód wygrał sprawę w postępowaniu apelacyjnym

w przeważającej części. W związku z tym Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego na rzecz powódki z tytułu kosztów postępowania odwoławczego kwotę 5.400, stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika określone zgodnie z § 6 pkt 7 w związku

z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.